

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONAMENTE:
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei

Rasă și Religie

Intre marile probleme pe care le-a aruncat la suprafață în izbucnirile sale vulcanice veacul nostru, este și cea a diferențierilor rasiste.

Rasismul este teoria care susține că numai neamurile curate, numai popoarele cu sângele pur, sunt capabile de cultură. Popoarele corcote sunt decadente. Amestecul și încrucișarea raselor aduce cu sine sau sterilitate, sau întoarcere la tipul primar.

Se mai spune că fiecare neam și fiecare rasă își are misiunea sa în lume și locul său pe pământ. Fiecare neam, ca și fiecare om, cu darurile sale, cu caracterele sale, cu sângele său, prin care se deosebește de alte neamuri atât fizic cât și psihic, atât anatomic cât și fiziologic.

Mai mult, se susține că între toate rasele, numai cea ariană este înzestrată cu darul invențiilor și a creațiilor, și numai a easta este educabilă, progresistă și deci perfectibilă.

Din astfel de considerații s'a născut antisemitismul și s'au luat atâtea măsuri de Stat care privesc protecția neamului și înlăturarea prilejurilor de corcice.

Ca o urmare a acestor măsuri s'au întâmplat fapte cutremurătoare și adevărate tragedii familiare, acolo unde există căsătorii mixte. S'a pus imediat întrebarea: Unde este Biserica, de nu și ia sub ocrotire pe neofiii dintre Evrei, și de ce tolerează ca cei botezați să mai fie obligați a întreține legături cu sinagoga și comunitatea jidovilor?... Care-i situația Evreilor botezați și înrudiți cu creștinii în împrejurările actuale?...

S'a pus și în „Biserica și Școala”, și în alte reviste și gazete, întrebarea aceasta și s'a așteptat ca Sf. Sinod să ia cât mai repede hotăriri care să scutească pe Evreii botezați de neplăcerile consângerilor lor.

Sf. Sinod, cum era și firesc, nu s'a grăbit cu hotărîrea, probabil din motivele pe care le cunoaștem cu toții și care sunt următoarele:

1. Majoritatea absolută a Evreilor botezați

nu s'au convertit cu toată sinceritatea la creștinism. Trecerile Evreilor la creștinism s'au făcut numai din oportunitate și de formă. S'au făcut mai ales din felurite interese familiare, materiale, sentimentale, comerciale, toate și totdeauna personale; niciodată religioase și naționale. Dacă ne întrebăm: câți Evrei botezați au devenit creștini ortodocși practicanți, primim un răspuns grav: aproape niciunul. Ba mulți dintre ei au făcut trecerea numai la ofițerul stării civile și nici n'au mai dat pe la parohie și preot, ca să-și dea seama de „convertirea” lor, ci pur și simplu s'au declarat creștini. Printr'un abuz ne mai pomenit s'au folosit de extrase dela ofițerul stării civile, ca să și adeverească formal creștinătatea, bătându-și astfel joc — more iudaico — de întreg așezământul dogmatic, moral, liturgic și canonic al Bisericii.

2 Biserica dela început a fost, este și rămâne antisemită. Mântuitorul numește pe Iudei fiii diavolului (Ioan 8, 44) și adunarea lor sinagoga Satanei (Apoc. 2, 9; 3, 9). Pentru necredința, minciuna și fătărnicia lor, s'a luat dela ei împărăția lui Dumnezeu și s'a dat neamurilor creștine care dau rodirile ei la vremea lor (Matei 21, 40—44). Evreii nu mai sunt popor ales ci popor blestemat (Matei 27, 25); popor de corupție și de corcice, popor neasimilabil și fără aderență spirituală la creștinism. De aceea Biserica în număroase dintre poruncile, legile și canoanele ei interzice formal și categoric orice legătură sau comuniune cu Iudeii. Oprește intrarea în sinagogele lor (canonul 6 apostolic); oprește măncarea din azimele lor (can. 70 apostolic) și participarea la serviciile lor (can. 45 ap. 37—38 din Antiohia). Principial Biserica interzice orice comuniune și orice căsătorii cu iudeii și cu toți ereticii. În privința aceasta interdicția este totală și pentru totdeauna. „Nici unul dintre ceice se numără în tagma ieratică, nici laicul, să nu mănânce azimile dela Iudei, nici să nu comunice cu ei, nici să nu-i cheme la boale, și doctorii să nu primească dela dânșii, și nici-

decum să nu se scalde în băi cu aceștia; iar dacă ar îndrăzni cineva să facă aceasta, de va fi cleric să se caterisească; iar de va fi laic să se afurisească" (can. 11 trulan; cf. can. 14 al sin. IV ecumenic). „Nu este iertat bărbatului ortodox să se însoțească cu femeie eretică, nici femeia ortodoxă să se căsătorească cu bărbat eretic; ci de s'ar și vădi despre cineva că a făcut așa ceva, căsătoria să se considere nelegiuită și să se deslege; căci nu trebuie a se uni cele neamestecate nici să se împreune oiaia cu lupul, nici starea păcătoșilor cu părtașii lui Hristos; iar dacă va călca cineva cele hotărâte de noi, să se afurisească" (can. 72 trulan).

Așa dar Biserica osândește orice amestec cu ereticii și cu Iudeii; pe clerici sub pedeapsa caterisirii, pe laici sub pedeapsa afurisirii. Căsătoriile mixte totdeauna au fost socotite de Biserica abuzuri tolerate dar niciodată legalizate.

Ceice au încheiat căsătorii mixte cu Iudeii, au făcut un act de nesupunere față de legile Bisericii și prin urmare au personal răspundere pentru faptele lor și nu mai pot acuza pe nimeni, în afară de ei înșiși.

Ceeace evidențiază în chip și mai accentuat caracterul antisemit al Bisericii este stabilirea sărbătorii Paștilor. Este interzis cu desăvârșire a sărbătorii Paștile deodată cu Evreii. (Vezi can. 7, 64, 70 și 71 ap. și hotărârea sinodului I ecumenic). Nu admite Biserica nici o comuniune cu Evreii, deoarece însoțirea cu ei este semn de indiferentism religios și lipsă de sensibilitate morală.

3. Biserica ortodoxă binecuvintează naționalismul. Cer comun și pământ național, este una dintre dogmele ei caracteristice. În felul acesta ea, deși supranațională, se identifică cu toate durerile, nevoile, aspirațiile și idealurile neamului. Ar putea ca să nu fie de acord cu neamul, când e vorba de regenerarea și restabilirea lui în drepturile uzurpate de poporul care urăște pe Hristos și martirizează pe creștini?... De sigur că nu.

Iată cum Biserica este în felul ei rasistă, adecă naționalistă și iată de ce nu se grăbește să apere pe cei ce nu au ținut cont de principiile și canoanele ei.

Pe copiii neascultători și rătăciți, amestecați cu Iudeii care ne-au corcât neamul și ne-au corupt idealurile, nu poate decât să i ierte, — dacă se pocăiesc.

Doamne, Crucea Ta!...

In zarea înroșită de prigoană și sânge, asupra frașilor obidiți și îngenunehiați sub cnutul și călcăiul Satanei bolșevice, am văzut Doamne, sfânta Ta Cruce, pângărită și doborâtă în țărână!

Da, Doamne, sfânta Ta Cruce, pe care Ți-ai pironit viața, pentru ca noi să înviem, sfânta Ta Cruce pentru care au luptat, s'au jertfit și au biruit sfinții, martirii și mucenicii!...

Păgânii, trăgând cu mitraliera în sfântul Tău obraz, din nou Te-au făcut plin de răni, de lacrimi și de sânge; din nou Ți-am văzut Trupul schingiuit și răstignit, sbătându-se în spasmurile agoniei.

Tumultul gemetelor împilării, năvala nelegiurii și biciuirii Tale Doamne, formau torente și ecouri asurzitoare ce veneau năvalnic până la noi, iar sfânta Ta Cruce, în nopți senine, se arăta sângerândă și aprinsă pe crugul cerului.

Atunci, în iureș năvalnic de uragan ce nu mai cunoaște zăgazuri, flăcării Țării, înfrățiți în gând, au pornit sub steagul Crucii, să spele noroiul, ce mănjise stântul Tău Chip ce sângera pe Crucea doborâtă în țărâna drumului.

Au pornit flăcării gheii să alunge uriciunea pustirii, ce-și făcuse culcuș în locul cel sfânt; au pornit vitejii Țării să desrobească pe frații împilați și să pună iarăși la locul de sfântă cinstire Crucea, la care s'au închinat moșii și strămoșii noștri eri, ne'nchinăm noi astăzi, ne-am închinat eri alaltăieri și'n toate zilele vieții noastre.

I-am văzut trecând, mândri și bravi căndeplinesc o misiune sfântă, iar ochii noștri i-au urmărit până departe în zarea de unde le apăruse sfântul Tău Chip schingiuit și pângărit. Mulți dintre ei, însă, nu mai sunt! În lupta contra Satanei roșii, au căzut; da, au căzut cu ochii fînțiți după flacăra Crucii aprinsă pe cer. Astăzi, s'au înfrățiți cu ghea, iar Crucea, pentru care au luptat și au căzut, le este cea mai scumpă medalie cu care Patria le-a răsplătit jertfa; Crucea le este straja mormântului lor pentru apărarea căreia au căzut în moarte, pentru ca să se ridice întru înviere.

Doamne, Crucea Ta a fost spălată cu sânge de viteji și înălțată cu brațe de mucenici, la locul de unde o doborâseră păgânii. Astăzi, o privesc ochi înlacrimați de durere și de bucurie. O împodobesc cu smerenie mâini cucernice și o poartă în frunte, pe steaguri și în inimă, oștirile ce luptă în numele ei și pentru ea.

Deaceea azi, Doamne, dau glas sufletului, să cânte el pe glasul lui, măreția puterii Lemnului celui de viață purtător, precum oarecând Melodul cântărilor sfinte; „Doamne, armă asupra diabolului Crucea Ta o ai dat nouă, că se îngrozește și se cutremură, necugetând a căuta spre puterea ei”; căci ea este, Doamne, „păzitoarea a toată lumea, podoaba bisericii, stăpânia și puterea împărașilor, întărirea credincioșilor, mărirea ingerilo-”, „arma de pace, nebiruită birușă”.

Vasile St. Guzu student în teologie an. IV.

Mărgăritare.

Rugăciunea clownului

A fost odată un clown de circ, mult sărbătorit, care cu producțiunile și nebuniile sale știa să facă publicul să râdă de să se prăpădească, dar care, după ce se sfârșia producțiunea și își spăla fața de vopselele roșii și albe, își pleca capul în palme și rămânea cu sufletul trist. „Ce goală și pustie este o astfel de viață!..” — se jeluia atunci din suflet.

Intr'o zi apoi sări în sus: *Nu! Nu o mai pot duce așa!*

Știți ce a făcut? A bătut la poarta unei mănăstiri, cerând să fie primit călugăr.

L-au primit...

Sufletul lui era acum cuprins de o nespusă fericire. De acum va putea sluji lui Dumnezeu! De acum se va putea ruga mult! Intr'adevăr: în fiecare zi desdediminează, înainte de amiază și seara ingenunchia alături de ceilalți călugări în biserică, și ar fi dorit să se roage împreună cu ei. Sufletul lui fu însă cuprins de întristare: el, neștiutorul clown, oricât ar fi dorit, nu se știa ruga lui Dumnezeu cu cuvinte alese, ca ceilalți soți...

Se tot sbuciuma în sine bietul clown, până ce, deodată, iscodi ceva cu mintea lui simplă. În liniștea nopții, când toți dormeau în mănăstire, el își îmbrăca în taină hainele de clown, pe care le pusec demult deoparte, și în vârful picioarelor se furișă în biserică, unde totul era liniștit, numai lumina candelii din fața icoanei Preacuratei mai dădea semn de viață. În fața icoanei Maicii Domnului clownul începea să se închine, arătându și toate producțiunile, însă cu atâta istețime și așa de frumos ca nici o altă dată.

Așa făcea noapte de noapte... Călugărul-clown numai în felul acesta știa să se roage...

Însă cineva prinse de veste și începu a se șopti în mănăstire că acel călugăr nou ar fi înebunit. Starețul, vrând să se convingă, se puse la pândă după o fereastră.

Tot aștepta... până ce, deodată, se deschise ușa bisericii și în liniștea tainică intră călugărul cel nou, îmbrăcat în hainele de clown. Se închină în fața icoanei Maicii Domnului și începu producțiunile istețe de circ. Starețul privi câtva timp înmărmurit... apoi voi să sară, ca să isgonească nebunul din lăcașul cel sfânt... Tocmai pornise, când... ce să vadă? Brațul Maicii Domnului din icoană începu să se miște încet, mâna Ei se aplecă lin și șterse cu blândețe sudoarea ce picura de pe fruntea clownului.

Starețul rămasă nemișcat, pentru că acum înțelese că în fața lui Dumnezeu cel atotmilostiv, *trece ca rugăciune orice cuvânt, gând ori faptă, săvârșite după cea mai bună voință și spre preamărirea lui Dumnezeu...*

Despre ce să predicăm?

În **Duminea III din Post**, la 8 Martie 1942, să predicăm despre **Iisus Hristos Fiul Omului**.

În multe locuri din Sf. Evanghelie Mântuitorul Iisus Hristos este numit „Fiul Omului”, în altele „Fiul lui Dumnezeu”.

— Cine este acesta, *Fiul Omului?* (In 12, 34).

Spune Sf. Evanghelie: Fiul Omului este Fiul Tatălui și Fiul Fecioarei; e omul cel fără de păcat (In 8, 46; I Petru 2, 22; I In 3, 5), prietenul vamășilor și al păcătoșilor (Lc. 7, 34), care a venit în lume să mântuiască pe cei pierduți (Mt. 18, 11), să ne arate nemărginita iubire a lui Dumnezeu (In 3, 16), să ne răscumpere prin sângele său (Mt. 20, 28; Evr. 9, 12), să ne descopere Evanghelia Impărăției lui Dumnezeu și astfel să ne deschidă ușa raiului pierdut.

Așa după cum numirea: Fiul lui Dumnezeu se referă la ființa și firea dumnezeiască a Domnului nostru Iisus Hristos, tot așa numirea: Fiul Omului privește înfățișarea Lui ca om. El a fost Dumnezeu adevărat și om desăvârșit. Ca Dumnezeu s'a născut din Tatăl mai înainte de toți vecii și este una cu El; ca om s'a întrupat din Maria Fecioara, Născătoarea de Dumnezeu.

...„Și să nu ne înșelăm cumvași, fraților, ca să mergem după basmele și minciunile ereticilor, precum bārfesc ei și nu cred că Dumnezeu s'a pogorît pe pământ și fu și Dumnezeu și om; ci zic că nu s'a arătat cu adevărat, ci cu nālucire. Iar noi să credem cu tot sufletul și să mărturisim, că nu cu vreo părere cumvași, ci cu toată adevărînța s'a arătat în lume, și, pentru mila Sa cea multă, s'a pogorît pe pământ; și s'a întrupat din Duhul Sfânt și din Curata Fecioară Maria; și fu om deplin și Dumnezeu deplin; *om fu, ca pe om să izbăvească din întuneric, iar Dumnezeu fu; ca și pe Adam să-l facă Dumnezeu și să-l spășească*. Cum și lucruri Lui îl arată și-L mărturisesc, și puterile Lui cele dumnezeiești cu socoteală învață că este Dumnezeu adevărat, iar patimile Lui îl spun și-l vădesc că este om deplin. Iar, de va gândi cinevași și se va socoti în slăbiciunea cugetului său într'alt chip, acela greu va să fie înțrebat și ispitit în ziua cea groaznică și înfricoșată a judecării.

„Dar, dacă nu fu cu trup, Maria Fecioara ce purtă în pântecul ei, și pe cine vesti Gavriil

Arhanghelul? Dacă nu fu om în iesle, cine zăcu și fu înfășat în scutece? Și, dacă nu fu Dumnezeu, păstorii cui se închină? Dacă nu fu om, Iosif pe cine obrezui (ocroti)? Și, dacă nu fu Dumnezeu, pentru a cui cinste mergea steaua cerului către Dânsul? Dacă nu fu om, Maria pe cine aplecă? Și, de nu fu Dumnezeu, vrăjitorii cui aduseră daruri? Dacă nu fu om, Simion pe cine ținu în brațe? Și, dacă nu fu Dumnezeu, cui zise: „Acum, Stăpâne, să mă slobozești cu pace?” Dacă nu fu om, Iosif pe cine luă și fugi în Egipt? Și, dacă nu fu Dumnezeu, prin cine se umplu cuvântul carele fu zis: „Din Egipt chemai pe Fiul meu?” Dacă nu fu om, Ioan pe cine botează? Și, de nu fu Dumnezeu, cui zise Tatăl din cer: „Acesta este Fiul meu cel iubit, întru care bine am voit?” Dacă nu fu om, cine se posti în pustie și apoi flămânzi? Și, de nu fu Dumnezeu, îngerii din cer cui se pogorau și-i slujeau? Dacă nu fu om, cine fu chemat la nuntă în Cana Galileii? Și, de nu fu Dumnezeu, cine făcu apa vin? Dacă nu fu om, cine luă pâine în mână? Și, de nu fu Dumnezeu, cine sătură, în pustie, din cinci pâini și doi pești, cinci mii de oameni, fără de muieri și fără de copii? Dacă nu fu om, în corabie cine dormi? Și, de nu fu Dumnezeu, cine opri valurile Mării și vântul? Dacă nu fu om, Simon fariseul cu cine mânca? Și, dacă nu fu Dumnezeu, cine ierta păcatele celor păcătoși? Dacă nu fu om, cine șezu la puț de se odihni, fiind ostenit de cale? Și, de nu fu Dumnezeu, cine dete Samaritencei apă vie și o vădi că a avut cinci bărbați? Dacă nu fu om, cine îmbrăca haine omenești? Și, de nu era Dumnezeu, cine făcea puteri și minuni? Dacă nu fu om, cine scuipi pe pământ și făcu tină? Și, de nu fu Dumnezeu, cine făcu cu ochi pe cel ce se născuse orb? Dacă nu fu om, cine lăcrămă la mormântul lui Lazăr? Și, de nu fu Dumnezeu, cine învie pe cel de a patra zi numai cu porunca? Dacă nu fu om, cine șezu pe asin? Și, de nu fu Dumnezeu, la a cui întâmpinare ieșiră noroadele cu slavă? Dacă nu fu om, Ovreii pe cine prinseră? Și, de nu fu Dumnezeu, cine porunci pământului și dete pe aceia pe toți cu fețele în jos? Dacă nu fu om, cine fu lovit cu palme peste obraz? Și, de nu fu Dumnezeu, cine vindecă urechea lui Malho, slugii Arhiereului, care o tăiasă Petru? Dacă nu fu trup, cine răbdă scuipire peste obraz? Și, de nu fu Dumnezeu, cine sufla peste fețele Apostolilor Duhul Sfânt? Dacă nu fu om, cine stătu la judecată înaintea lui Pilat? Și, de nu fu Dumnezeu, cine înfricoșă și spăimântă noaptea în vis pe muierăa lui Pilat? Dacă nu fu om, pe cine desbracă dorobanții Ierusalimului de haine și le împărțiră loruși? Și, de nu era Dumnezeu, cine întuneca soarele când era el

pe cruce? Dacă nu era om, pe cruce cine stătu răstignit? Și, de nu era Dumnezeu, cine cutremură pământul din temelii? Dacă nu fu om, ale cui palme și talpe le pătrunseră cu piroane de fier? Și, de nu fu Dumnezeu, cum se despică zăveasa bisericii în două, și se sparseră pietrele, și se deschiseră mormânturile? Dacă nu fu om, cine strigă și zise: „Ili, Ili, lama savahtani”, ce se zice: „Dumnezeule, Dumnezeul meu, căci m'ai lăsat?” Și, de nu fu Dumnezeu, cine zise: „Tată, iartă!”? De nu fu om, cine se spânzură pe cruce cu tâlharii? Și, de nu fu Dumnezeu, cine zise tâlhărilor: „Astăzi cu mine vei fi în Rai?” Dacă nu fu om, cui deteră oțet și fiere să bea? Și, de nu fu Dumnezeu, al cui glas auzi Iadul și se cutremură? Dacă nu fu om, ale cui coaste se pătrunseră cu sulita și ieși sânge și apă? Și, de nu fu Dumnezeu, cine sparse porțile Iadului și rupse încuietorile și lanțurile lui, și cu a cui poruncă ieșiră morții din mormânturi? Dacă nu fu om, Apostolii pe cine văzură când erau încuiați în casa cea mai de sus? Și, de nu fu Dumnezeu, cum intră, fiind ușile încuiate? Dacă nu fu om, Toma ale cui rane de cuie și de sulita pipăi? Și, de nu fu Dumnezeu, cui zise: „Domnul meu și Dumnezeul meu?” Dacă nu fu om, la Marea Tiveriadului cine mănca? Și, de nu fu Dumnezeu, cu a cui poruncă se umplu năvodul de pește? Dacă nu era om, pe cine văzură îngerii suindu-se la cer? Și, de nu fu Dumnezeu, cerurile cui se deschiseră, și puterile cerești cui se închină cu frică, și Tatăl cui zise: „Șezi de-a dreapta mea”, — cum zice David: „Zise Domnul Domnului meu: „Șezi de-a dreapta mea”... (Învățăturile lui Neagoe Basarab).

Ca om, Domnul nostru Iisus Hristos este icoana, pilda, modelul de urmat pentru toți oamenii.

Pilat, arătându-L poporului jidovesc, a zis: *Iată Omul* (In 19, 5). Fără să-și dea seama, el a mărturisit un mare adevăr. Iisus e omul, omul cel adevărat, omul ieșit din mâna lui Dumnezeu, Adam cel nou; omul nevinovat, omul lui Dumnezeu, așa cum îl vrea Dumnezeu; omul bun și sfânt, blând ca un miel și nevinovat ca un copil. Iisus Mântuitorul a fost omul tuturor virtuților; omul fără păcat și plin de har; omul crucii și al durerii; mai ales al crucii și al durerii (Isaia 53).

Prin viața Sa de om, Mântuitorul Hristos ne-a descoperit înțelesul suferinței și rostul durerii în lume. Suferința nu se tăgăduște, ci se recunoaște; durerea nu se neagă, ci se răbdă; ea este marea nostru dascăl și preot, care ne învață evanghelia puterii și a înțelepciunii lui Dumnezeu (I Cor. 1, 18—31).

Toți oamenii fug de durere. Fiul Omului ne-a învățat s'o răbdăm și să o suferim, cum a răbdat

El nedreptățile oamenilor și cum a suferit El povara crucii și chinurile rănilor. De durere, ca și de moarte, nu ne putem ascunde. Oriunde fugim și ne ascundem, ea ne află și ne ajunge.

Cel mai bun leac împotriva durerii este răbdarea. Răbdarea stinge durerea și mistue focul suferinței. De aceea sf. ap. Pavel ne îndeamnă să ne și lăudăm în necazuri, *știind că necazul aduce răbdare, răbdarea încercare, încercarea nădejde, iar nădejdea nu rușinează* (Rom. 5, 3-5).

Dar cum să ne lăudăm în necazuri, când toată lumea fuge de durere?

Sunt oameni care, din pricina că nu înțeleg învățătura creștină despre suferință, nu pot împăca credința în bunătatea lui Dumnezeu, cu răul din lume.

Răul însă, sub toate formele lui, este cel mai mare și cel mai bun dascăl. Binele și fericirea nu învață pe nimeni. Durerea ne învață lucruri mari:

Durerea e cea mai bună experiență, căci pățaniile cumișesc oamenii.

Durerea ne întoarce la pocăință, m'istue răul și face pe om mai bun. În zadar strigi oamenilor când le merge bine: Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie (Marcu 1, 1-5), — nu se convertesc, până ce nu vine bătaia lui Dumnezeu.

Durerea înfrânge trufia și lenevia.

Durerea înalță pe oameni și le face nume bun. Nimeni nu ajunge om mare, fără să treacă prin școala durerii. Progresul e fiul durerii.

Durerea povățuește spre sfințenie. Oamenii durerii sunt oamenii virtuții și ai Bisericii.

Durerea ne învață să nu ne înnebunim după lucruri trecătoare, căci azi poți fi bogat mâine sărac; azi domn mare, mâine nimic.

Durerea ne face răbdători și tari. Copiii care cresc luptând cu greutate, înlătură cu mai multă bărbăție greutățile vieții.

Durerea ne învață iubirea lui Dumnezeu, ne duce la biserică, ne face să îngenunchiem și să ne rugăm. Ea desleagă și mântue, de aceea se spune că e a optă taină.

Durerea ne învață iubirea de frate. În durere oamenii sunt miloși și cei mari și cei mici.

Durerea ne descopere și întăreste credința în viața viitoare și în învierea morților; ne face să ne aducem aminte de veșnicie.

Dumnezeu nu părăsește pe oameni în durere, căci El e pretutindeni. Durerea ne arată cât suntem noi de slabi și depărtați de Dumnezeu prin păcatele noastre.

Durerea e o mare înțelepciune. Să mulțumim lui Dumnezeu că ne-a dat prilejul să ne lăudăm în necazuri și să ne pocăim.

Iată, câtă credință și ce fel de virtuți ne învață durerea prin Domnul nostru Iisus Hristos, Omul durerii.

Suferința e leac amar dar bun pentru sănătatea noastră morală. Precum aurul se curăță și se probează în foc, tot așa virtutea se arată în jertfă și suferință. Și precum operile de artă se zămislesc în chinuri sufletești și se cioplesc prin lovituri de ciocane, — tot așa și sufletul se curăță și se sfințește prin dala durerii.

Totdeauna după suferință urmează pacea și bucuria, ca seninul soarelui după furtună, după cum și Mântuitorul spune: „Voi veți plânge și vă veți tângui, iar lumea se va bucura. Vă veți întrista, dar *intristarea voastră în bucurie se va întoarce*“ (In 16, 20). Suferința e răstignirea și furtuna; soarele și seninul după furtună e liniștea și pacea sufletească; e bucuria și mângăerea învierii.

Duminea Crucii și învățătura despre Fiul Omului ne luminează mintea ca să înțelegem creștinește taina suferinței și evanghelia durerii.

Doamne, treacă suferința și paharul durerii dela noi, însă nu voia noastră, ci voia Ta să fie.

Informațiuni .

■ **Ven. Consiliu Eparhial**, secția adm. bisericască a ținut ședință Marți în 24 Febr. c. Cu acest prilej P. S. S. Părintele Episcop a dat informații asupra bunelor rezultate ce le-au dat misiunile organizate în centrele protopopești la Duminea Ortodoxiei și asupra creșterii numărului intelectualilor care s'au mărturisit și cuminecat.

După ce s'a mai discutat problema spovedaniei și a duhovniciei, s'au făcut următoarele numiri: Ierom. Iulian Micloș duhovnic la Academia Teologică, Pr. refugiat C. Halbac la Șofrona și dl D. Popian la Iermata.

■ **Hristos și Tinerimea**. Sub acest titlu, I. P. S. S. Mitropolitul Nicolae al Ardealului a organizat o săptămână spirituală pentru studențimea dela Universitatea „Regele Ferdinand I“ din Cluj-Sibiu, după următorul program:

1. Duminecă, 15 Februarie, la Sf. Liturghie, diacon prof. dr. Nicolae Balca: „Tineri, veniți la Hristos!“ predică în Catedrală.

2. Luni, 16 Februarie, ora 7 jumătate seara: Vicar arhim. Teodor Scorobț: „Hristos și tinerimea Sfintei Evanghelii“, meditație religioasă la Universitate, sala I, Facultatea de drept.

3. Marți, 17 Februarie, ora 7 jumătate seara: prof. univ. dr. Izidor Todoran: „Hristos și viața religioasă a studențimei în timpul cruciadei noastre împotriva ateismului comunist“, meditație religioasă la Universitate.

4. Miercuri, 18 Februarie, ora 7 jumătate seara: prof. univ. dr. Eugen Speranția: „Hristos

și valorile spirituale ale studenției", ca factori determinanți ai biruinței noastre viitoare, meditație religioasă la Universitate.

5. Joi, 19 Februarie, ora 7 jumătate seara: prof. univ. dr. Valeriu Bologna: „Hristos și virtuțile studentului român din zilele Reîntregirii“, meditație religioasă la Universitate.

6. Vineri, 20 Februarie, ora 7 jumătate seara: prot. cons. Gheorghe Maior: „Hristos și ispitele tinerimii noastre culte de azi“, meditație religioasă la Universitate.

7. Sâmbătă, 21 Februarie, ora 7 jumătate seara: pâr. prof. dr. Nicolae Terchilă: „Hristos și Sfintele Taine ca izvoare de energie spirituală în lupta sufletească a tinerimei“, meditație religioasă la Universitate.

8. Duminecă, 22 Februarie, la Sf. Liturghie: prot. cons. dr. Spiridon Cădea: „Hristos și ortodoxia, ca axă spirituală a tinerimei“, predică în Catedrală.

9. Protopop prof. Aurel Nanu, duhovnicul studenției, spovedește zilnic între orele 4—7 d. m. în Catedrală.

La inaugurarea meditațiilor a participat și I. P. S. S. Mitropolitul Nicolae, care într-o cuvântare ocazională a arătat armonia dintre știință și credință, apoi datorită intelectualilor de a fi în unitate de credință cu neamul.

„Aceștia trebuie să respire prin adevărurile cari susțin viața poporului, să iubească ce iubește neamul, să lupte pentru ceea ce luptă neamul. Legătura cu poporul nu o pot simți intelectualii decât prin comunitatea aceleiași credințe. Numai credința susține o adevărată și iubitoare unitate în mijlocul unui popor. Credința e cheagul națiunii. Intelectualul care nu este solidar cu neamul și care nu trăește prin concepția despre lume a neamului său este un desrădăcinat și de nici un folos pentru neamul din care face parte.“

A mai vorbit în numele Rectoratului Universității dl prof. V. Papilian decanul Facultății de medicină, care după ce a făcut constatarea că între știință și religia creștină este deplină armonie, a mărturisit că în calitate de biolog a cercetat ca nimeni altul în țara noastră creierul și la sfârșit „a trebuit să recunoască faptul că spiritul nu poate fi produs de creier. Este o legătură între ele, creierul este un instrument al spiritului, dar ele sunt de natură cu totul diferită.. Cum se face legătura între suflet și creier, aceasta este o taină, pe care n'a putut-o deslega nici biologia nici filosofia. Biserica are dreptate când afirmă existența sigură a realităților dincolo, a căror prezență fiind în același timp o taină, accesul spre ele îl ușurează numai credința“ (Tel. Rom.)

■ **Asupra Ortodoxismului**, Facultatea de Teologie din București organizează în sala Dalles în fiecare Joi între orele 6—7 d. m. următoarea serie de conferințe:

1. Joi 5 Februarie 1942, Prof. Nichifor Crainic: Spiritul ecumenic.

2. Joi 12 Februarie 1942, Prof. Ion G. Savin: Ce este ortodoxia?

3. Joi 19 Februarie 1942, Prof. Gala Galaction: Monahismul ortodox.

4. Joi 26 Februarie 1942, Arhim. Iuliu Scriban: Misionarismul ortodox în Transnistria.

5. Joi 5 Martie 1942, Prof. Vasile G. Ispir: Sectele un pericol național și social.

6. Joi 12 Martie 1942, Prof. Lazăr Iacob: Stat și Biserică.

7. Joi 19 Martie 1942, Prof. Teodor M. Popescu: Vitalitatea Bisericii ortodoxe.

8. Joi 26 Martie 1942, Prof. Șerban Ionescu: Ortodoxismul sub aspectul social.

■ **Salarizarea clerului ardelean** printr'un decret-lege publicat în Monitorul Oficial, a fost egalizată cu a preoților licențiați în teologie. În categoria aceasta intră toți preoții cu Institut teologic, care au la baza studiilor bacalaureatul sau diploma Școlii Normale. Diferențele se vor plăti dela data de 1 Oct. 1941.

■ **Impozitul echivalent** aduce preoțimii și parohiilor noastre multe neplăceri și nemulțumiri, mai ales în vremea din urmă. Nemulțumirile cresc în deosebi când se constată arbitrarul cu care se fac impunerile și scutirile lui. Sunt parohii și confesiuni impuse; altele sunt scutite de plata lui. Apoi pentru acelaș pământ sau pentru aceeași clădire se plătesc două rânduri de impozite, tot către Stat.

Sunt anomalii care ar fi de dorit să li se pună capăt, odată pentru totdeauna. Se pare de altfel că problema este pe cale de deslegare favorabilă. În „Universul“ cetim acest comunicat:

„Sf. Mitropolie a Ungro-Vlahiei face cunoscut că bunurile și imobilele mănăstirilor, parohiilor, urbane și rurale, pendinte de Biserica Ortodoxă Română, subvenționate de Stat, sunt scutite de impozitul pe echivalent“:

Comunicatul nu este destul de clar: privește el numai Mitropolia Ungro-Vlahiei, sau Patriarhia întreagă?...

În orice caz, așteptăm desființarea echivalentului pentru toate averile bisericesti și pentru totdeauna.

■ **Conferință.** În ziua de 14 Februarie a. c. orele 18 a avut loc în aula Academiei Teologice ort. rom. din Arad, conferința publică a Pâr. prof. Dr. Ilarion V. Felea, despre Știință și Religie.

Conferința s'a ținut în urma invitației din partea Societății Literare „Episcopul Grigorie“ a studenților în Teologie din localitate.

Ceea ce a determinat pe studenții teologi arădani să organizeze această conferință au fost nedumeririle și desorientările produse în sufletele lor de conferințele ținute la Arad, în sala de expoziții a Palatului Cultural, despre „Nemurirea materiei vii“ de d-l prof. Dr. E. Pop și „Istoria unei științe: Chimia“ de Dș. prof. Raluca Ripan dela Facultatea de Științe din Timișoara, urmate de a treia, ținută de d-l prof. univ. A. Maior despre „Idei noi științifice“. Trei conferințe care vizau trei păreri deosebite asupra limitelor științei și asupra constituției și combinațiilor pe care le produce materia.

Păr. prof. Il. Felea a arătat care sunt cauzele conflictelor dintre știință și religie și cum au evoluat raporturile dintre ele până în vremea noastră. Nu există conflicte între știință și religie, ci între ipoteze și religie și mai ales între știința materialistă și religie!

Conflict între știință și religie mai există atunci când fie știința, fie religia își trec peste limite și intră în raza de influență a celeilalte. De altă parte știința se bazează pe credință, rațiune și experiență, ca și religia.

La rezultate care apropie tot mai mult știința de religie ne duc și ultimele deprecieri făcute asupra constituției atomului, care anulează în întregime știința materialistă. (De aceeași părere este și d-l Prof. Maior conferențierul de Duminecă 15 Febr. a. c.). Veacul nostru se pare a fi veacul eliberării de sub dogmele materialismului ateu și a întoarcerii la spiritualismul creștin. Dela materialismul veacului trecut am ajuns la dematerializarea materiei; la o concepție în diametrală opoziție cu cea a veacului al 19-lea.

Necredincioșii cari mai există printre noi sunt „filosofii nopții“, întârziți cari fără să primească marile lumini ale științei, trăesc din moștenirile materialismului prohodit.

Conferința a fost apoi întregită și documentală cu numeroase exemple de oameni de știință străini și români cari au privit obiectiv legătura indestructibilă dintre știință și religie.

Conferința a fost audiată, în afară de studenți și Prof. de Teologie, și de un select public din care înșirăm pe: I. P. C. Sa Pr. Dr. N. Popoviciu rectorul Academiei Teologice și d-na, d-l Dr. C. Radu primarul Aradului, d-na Elena Goldiș președinta Femeilor Ort. Rom., d-nii Dr. Oct. Lupaș și ing. Gh. Șincai ajutori de primar, P. C. Sa Păr. T. Cibian cons. ref. eparhial, d-l Ștefan Popovici, notar public, Lt. Col. Drimba, preoțime din centrul eparhial, profesori și elevi.

Aceeași conferință a fost ținută în sala Palatului Cultural la Dumineca Ortodoxiei în cadrul festivalului religios organizat de Societatea Ortodoxă a Femeilor Române și de Academia Teologică, — în locul conferinței anunțată de dl prof. I. Gh. Savin, care din motive de boală n'a putut veni la Arad, precum s'a anunțat. Asist.

■ **Duminecă 15 Febr. a. c.** studenții Academiei Teologice în frunte cu PP. CC. LL. Păr. Prof.: Dr. S. Șiclovan, Petru Bancea, Ierom. Iulian Micloș, duhovnicul studenților și Pr. Victor Biliboacă, secretarul și economul Academiei Teologice, au luat parte la Sf. Liturghie ce s'a oficiat în biserica din Arad-Șega.

Sf. Liturghie a fost oficiată de PP. CC. LL.: Dr. Simeon Șiclovan, Ierom. Iulian Micloș, Victor Biliboacă dela Academia Teologică și Demian Tudor, parohul local, și Diac. Iliodor Astaluș student. an. IV. care a și predicat.

Răspunsurile liturgice au fost date de corul Academiei, condus de Păr. Prof. Petru Bancea.

Acelaș cor, după Sf. Liturghie, a executat câteva compoziții religioase, execuții ce au ridicat atmosfera duhovnicească dusă de Studenții teologi arădani în Șega. În Duminecă următoare, a Ortodoxiei, tot în biserica din Șega a servit Păr. diacon V. Popescu, iar după amiază a conferențiat la Casa Culturală. Asist.

■ **Societatea de lectură „Episcopul Grigorie“** a studenților în Teologie din Arad, și-a ținut în ziua de 24 Februarie a. c., la orele 17, în prezența PP. CC. Prof. Petru Bancea, Dr. S. Șiclovan și Dr. Il. V. Felea, cea de a șaptea ședință literară, în cadrele căreia, d-l Ioan L. Zotta, student an. IV a prezentat un referat asupra documentatului studiu de filosofie religioasă: „Proba Ontologică“ al d-lui Prof. univ. I. G. Savin. Raport asupra referatului au făcut studenții I. M. Constantin din an. III. și N. N. Nedelcu student an. IV. Contribuțiuni la lămurirea problemei a adus P. C. Sa Părintele Il. Felea. În continuare, d-l Lucian Emadi, student an. I. a citit traducerea în versuri, făcută de d-sa, a poeziei: „Moise“ de Alfred de Vigny. Asist.

Comunicate

Nr. 514/1942.

Se aduce, din nou, la cunoștință C. preoți, că sunt obligați a oficia gratuit căsătoria religioasă pentru cei cari trăiesc în concubinaj.

Consiliul Eparhial

Nr. 418/1942.

Având în vedere scumpirea lucrului și a materialului, abonamentul pe anul 1942 la „Biserica și Școala“ se fixează astfel:

pentru oficiile protopopești și par. de cl. I.	1000 lei
„ „ parohiale „ „ II.	600 lei
„ „ „ „ III.	300 lei
„ preoții, deputații adun. ep. și diverși abonați	300 lei

iar pentru publicarea de concurse la întregirea protopopiatelor, parohiilor de cl. I. II. și III. se vor plăti:

1000 lei concursurile pentru protopop,
 500 lei " " parohii de cl. I.
 300 lei " " " " " II.
 150 lei " " " " " III.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela
 2) Ianuarie 1942.

† Andrei
 Episcop.

Sava Tr. Seculin
 consilier, ref. eparhial.

Nr. 977/1942.

Comunicăm mai jos adresa Onor. Minister al Culturii Naționale și al Cultelor. Direcțiunea Cultelor Nr. 3512/1942, pentru luare la cunoștință din partea celor interesați.

Copie: România Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor Subsecretariatul de Stat al Cultelor și Artelor Direcțiunea Cultelor. Nr. 3512/17 II. 1942. Prea Sfinției Sale, Prea Sfințitului Episcop al Eparhiei ort. rom. din Arad. Prea Sfințite, Avem onoare a vă face cunoscut că prin Jurnalul Consiliului de Miniștri Nr. 1408, publicat în Monitorul Oficial Nr. 292 din 9 Decembrie 1941, s'a aprobat ca funcționarii publici care prestează serviciul în comunele suburbane, ce depind de Capitală, municipii sau orașe, să primească cu începere dela 1 Decembrie 1941, salariile și indemnizațiile de chirie stabilite pentru categoria de salarizare corespunzătoare municipiilor sau orașelor de care depind. Diferențele de salariu rezultate din Jurnalul menționat, se vor plăti din economiile rezultate la capitolul de personal din bugetul Departamentului nostru. Vă rugăm să binevoiți a da dispozițiuni pentru întocmirea statelor de plata diferenței. Primiți, Vă rugăm, Prea Sfințite, asigurarea înaltei noastre considerațiuni. p. Ministru, Secretar General ss. prof. Aurel Popa, Director ss. Indescifrabil.

Consiliul Eparhial.

Convocare

În conformitate cu art. 6 din Regulamentul pentru org. desp. Asociației Clerului „A. Șaguna”, prin aceasta convocăm *Adunarea generală* a despărțământului Arad al Asociației, care se va ține în zilele de 25—26 Martie a. c., în localul școlii de lângă sf. bis. Catedrală din Arad, cu următorul

Program:

Ziua I. (Miercuri 25 Martie) — la orele 3 p. m.:

1. Misiuni interne cu mărturisirea preoților, a profesorilor-preoți, a funcționarilor bisericești și a absolvenților de teologie.

Ziua II. (Joi 26 Martie) — la orele 8—11 a. m.:

1. Utrenia împreună cu sf. Liturghie și împărtășirea preoților.

2. Predică ocazională înainte de împărtășire.

3. Tedeum.

* * *

La orele 11 a. m.:

1. Deschiderea Adunării prin președintele Asociației Ioan I. Ardelean, paroh.

2. Temă teoretică cu recenzii.

3. Propuneri.

4. Încheierea ședinței.

Arad, la 26 Febr. 1942.

Ioan I. Ardelean
 președinte.

Demian Tudor
 secretar.

Concurs

Parohia ortodoxă română Arad publică concurs cu termen de 30 zile, pentru îndeplinirea postului al doilea de *cântăreț bisericesc* al Catedralei.

Reflectanții trebuie să fie de cel puțin 21 și cel mult de 30 de ani etate, cu diplomă dela școala de cântăreți.

Retribuțiunea este: salariul de cântăreț din bugetul Statului dela data când i se va ordona, remunerațiunea din bugetul parohiei Arad, locuință, 2 st. lemne de foc anual și partea din stolele legale.

Atribuțiunile sunt cele cuprinse în regulamentul întocmit de organele parohiale.

Cererile vor fi adresate Consiliului parohial ortodox român din Arad și trimise Oficiului Parohial ortodox român din Arad, Str. Meșianu 16. La cerere se vor anexa: actul de naștere dela oficiul stării civile și de botez dela biserică, certificatul școlar premergător școlii de cântăreți, diploma de cântăreț, actul (dacă este căsătorit) de căsătorie dela oficiul stării civile și de cununie dela biserică, actele (dacă are copii) de naștere și de botez ale tuturor copiilor în viață, dovada că a satisfăcut Legii de Recrutare.

Reflectanții cari întrunesc condițiile, vor fi încunoștințați să se prezinte în fața Consiliului parohial.

2—3

Oficiul parohial ortodox român Arad

Consiliul parohial ort. rom. din Șimoș, protopopiatul Radna, în baza hotărârii din 24 Ianuarie și 1 Februarie a. c. publică concurs în termen de 30 zile dela prima publicare în organul oficial „Biserica și Școala”, pentru îndeplinirea postului de *cantor bisericesc*, cu următoarele venite:

1. Sesia cantorală constătătoare din 9 jugh. 202 st. □ pământ arabil;

2. Casa și grădina bisericii de sub nr. 365;

3. Stolele legale;

4. Salariul se va cere dela Stat, pentru care parohia nu garantează.

La concurs se admit numai absolvenți ai școlii de cântăreți din Arad.

Cererile însoțite de actele necesare se vor înainta Consiliului parohial din Șimoș, în termen legal.

Alesul va fi obligat a participa la toate serviciile divine atât în, cât și afară de sf. biserică; va reorganiza și instrui corul bisericesc; va instrui corul școlărilor și va forma și cântăreți de strună, dintre adulți; va achita după beneficiul său toate impozitele către Stat, comună, etc.

Reflectanții se vor prezenta în sf. biserică în termenul concursual spre a se face cunoșcuți poporului, precum și a primi informații detaliate în legătură cu acest post.

Șimoș, la 5 Februarie 1942. Cons. parohial